

Hans Bouman is tien jaar deken in Heerlen: ‘Te weinig geld en vrijwilligers, er komt te veel op mij neer’

Bron: dagblad De Limburger (online) van 22-06-2026 door Benti Banach

Deken Hans Bouman is tien jaar in functie in Heerlen. © Luc Lodder

Heerlen

Hans Bouman (58) is tien jaar deken in Heerlen. Hij ziet nog genoeg mooie dingen in zijn Pancratiuskerk. Maar wat overheerst is het gebrek aan steun en financiële tekorten ieder jaar. Als dat zo doorgaat, gaat de kerk op slot. Tijd voor een noodkreet? „Een middenstander die zegt dat het slecht gaat, roept het over zichzelf af.”

Op de basisschool in Zutphen wist Hans Bouman (58) dat hij priester zou worden. „Niks spannends”, omschrijft hij zijn roeping. „Ik werd wel uitgelachen toen ze in de klas vroegen: ‘Wat wil je later worden?’” Na het gymnasium volgde Bouman het seminarie op Rolduc en de universitaire studies theologie, pastoraal theologie en veranderkunde. In 2016 werd hij deken in Heerlen en kreeg hij de Pancratiusparochie, Bekkerveld, Molenberg, Welten en Heerlerbaan onder zijn hoede.

Kijkt u naar het WK voetbal?

„Nee. Ik hoor wel het gejuich en weet dan dat er een doelpunt is gevallen, maar ik heb niets met voetbal. Met wielrennen ook niet. Een collega en ik hebben de profonde in Heerlen bij de start ingezegend, tot de organisatie twee jaar geleden zei dat het niet

meer hoeft. Ik weet niet waarom, ik heb het niet gevraagd. Ik sta nu langs de kant om met mensen te praten.”

U bent zichtbaar en bezoekt allerlei wereldlijke bijeenkomsten. U gaat naar de mensen toe omdat zij niet meer naar u, naar de kerk komen?

„Er komen nog genoeg mensen naar de kerk, maar het percentage dat zich uit zichzelf inzet is klein. De mensen vinden het vanzelfsprekend dat de kerk er is en vragen zich niet af ‘hoe kan ik ervoor zorgen dat de kerk er in de toekomst ook nog is’. Ik zie te weinig actie, gewoon praktisch vrijwilligerswerk, zoals financiën verzamelen, op ziekenbezoek, de Vrienden van de Pancratiuskerk weer oprichten. Er komt te veel op mij neer. Daardoor heb ik te weinig tijd om naar mensen toe te gaan. Vroeger had je een deken, pastoor en kapelaan. Ik ben het alle drie. We hebben geen priesters meer, maar ook geen geld om ze te betalen.”

Hoe penibel is de situatie?

„De verzekering van de kerk kost alleen al 25.000 euro per jaar. ‘Het bisdom betaalt jullie toch’, hoor ik dan. Nee, het is omgekeerd: wij dragen 16 procent van onze inkomsten af aan het bisdom. Er komt bij ons jaarlijks 1,1 ton binnen en er gaat 1,3 ton uit. We hebben een ton spaargeld. Tel maar uit. Dat kun je een paar jaar doen en dan moet de kerk op slot. Bezuinigen kan niet meer.”

Deken Hans Bouman. © Luc Lodder

Waarom horen we die noodkreet zo weinig?

„Een middenstander die roept dat het slecht gaat, roept het helemaal over zichzelf af. Natuurlijk rammel ik af en toe aan de boom, in de kerk, in het parochieblad. Deze kant van mijn werk vind ik niet leuk. Het belast me. Wel leuk is als we 31 communicantjes met familie in een volle Sint-Annakerk hebben, als ik bij een uitvaart de juiste

woorden vind om de familie tot steun te zijn. Of de recente processie naar de zusters op de berg en de samenzang in hun kapel; dan straalt het weer en dan straal ik ook iets meer. Dat zijn momenten waar ik energie uit put. Die zijn er gelukkig nog veel.”

Doet u inspiratie op bij collega's om het tij te keren?

„Eigenlijk zou ik eens per maand naar een andere parochie moeten gaan. Maar daar is geen tijd voor. Er ligt te veel op mijn bordje. Het tij kan alleen keren als de gemeenschap zich inzet. Wat verwacht je van één iemand alleen? Ik zag in het noorden van het land dat de parochie pas in actie kwam toen de pastoor in een rolstoel belandde en slechtziend werd.”

Een uitvaart kan tegenwoordig zonder het vaste format van de eucharistieviering. Dat weten te weinig mensen. De kerk maakt geen reclame...

„Het staat in het parochieblad, de kerkgangers lezen dat wel. Er moet bij een uitvaart natuurlijk wel een gebed zijn, anders moet je niet in de kerk zijn.”

Deken Hans Bouman: „Ik sprak laatst iemand die zestig keer had gesolliciteerd en was afgewezen. Daar heb ik geen last van.” © Luc Lodder

Denkt u weleens aan overplaatsing? „Iedereen is tegenwoordig bezig met zijn volgende baan. Het mooie is dat ik me daar niet mee bezig hoeft te houden. Dat geeft rust. En als de bisschop me nodig heeft, sta ik klaar. Ik ben maar een voorbijganger. Ik sprak laatst iemand die zestig keer had gesolliciteerd en was afgewezen. Dat heb ik niet.”

Hoe staat u in de discussies over de rol van de vrouw in de kerk, de hostie voor homo's, de paus? „Dat wil ik niet in dit artikel, want wat je er ook over zegt, er zijn altijd mensen die zich op de tenen getrap voelen. De mensen die het aangaat, moet je serieus nemen en mee in gesprek gaan. En ik zal nooit oordelen of iemand waardig

is om de communie te ontvangen. Ik ben blij dat de paus goed valt, dan heb ik er minder last van.”

Ziet u in deze tijd ook lichtpuntjes? Onder jongeren?

„Een jongen zag mijn boordje en vroeg: ‘Bent u dominee of zo?’ Toen ik een keer met bisschop Harrie Smeets buiten liep, vroeg iemand: ‘Bent u van de Dela?’ Ik kon er wel om lachen. Maar ik zie inderdaad ook mooie bloemetjes opkomen, jongeren die zonder de vooroordelen van vroeger naar de kerk komen. Vooral in de Randstad, die is al een stuk langer ontkerkelijk, maar ook jonge gelovigen onder de internationale studenten in Maastricht. En in Welten hebben we een groep van enkele tientallen jonge mensen. Ik laat me verrassen.”

Deken Hans Bouman kort na zijn installatie in 2016. © Bas Quaedvlieg

Dat klinkt afwachtend, passief.

„Ik zit maar beperkt aan de knoppen. Ik kan alleen ruimte creëren om dingen te laten gebeuren.”

U bent ook proeflezer voor Anya Niewierra. Hoe is dat gekomen?

„We hebben elkaar leren kennen via een uitvaart in haar familie. Voor *Het bloemenmeisje* heeft ze toen gevraagd of ik een aantal kerkelijke feiten wilde checken. Toen vielen me meer dingen op. Ik mag gewoon schieten op haar tekst. Dat waardeert ze. Verder lees ik niet veel. Te weinig tijd. Ik ondersteun hulpbisschop De Jong in zijn zorg voor de katholieke militairen en aalmoezeniers, ik voer het secretariaat van het krijgsmachtbisdom en ben daar de econoom. Dan ben ik even verlost van de druk in deze parochie.”